

[Henning Hasle.]

nedsat, at give en fuldstændig Liste over alle Varer, som uden Skade kan importeres fra et hvilket som helst Land. Jeg tror, det vilde være en betydelig Lettelse og Lempelse, og da den højtærede Minister jo mange Gange har udtalt, at han ikke ønsker mere Kontrol end højst nødvendigt, saa skulde det da i hvert Fald være muligt at komme paa Talefod om dette.

Der har her under Debatten været gjort forskellige Bemærkninger om vor Kronens Forhold til Sterling, og ogsaa jeg ønsker at fremsætte et Par Bemærkninger derom. Det er jo fra visse Sider stærkt hævdet, at England helst vil have, at Kronen følger Sterling, og man har sagt, at Danmark skulde bare knytte sin Kurs til Sterling, saa vilde alle Vanskeligheder for Landbruget være forbi. Det skarpeste Udtryk, jeg har set for denne Tankegang, findes i en Artikel fra Venstres Partisekretariat, hvori man kalder det en genial Idé, at Danmark vil have, at England paa Grund af vor Valutapolitik skal sætte Maksimalpriserne op.

Det hedder i Artiklen — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere et Par Linier —:

„Efter at have besørget Landet ud i denne nye Krise faar Regeringen derefter den geniale Idé at henvende sig til den engelske Regering med Anmodning om, at England ved Fastsættelsen af sine Maksimalpriser skal afbøde det Tab, Ministeriet har tilføjet dansk Landbrug ved sin selvraadige Valutapolitik.“

Og der skrives videre:

„Da England ud fra denne Opfattelse af Situationen ikke var sindet at afbøde den danske Regerings Dumheder . . .“

Jeg ved næsten ikke, hvad man skal tro. Mener Venstres Sekretariat da virkelig, at naar den danske Valuta faldt, som den nu har gjort i September Maaned, 7—8 pCt. over for tysk Valuta, saa er det en Dumhed af os, at de tyske Varer stiger med 7—8 pCt.? Det er jo ganske den tilsvarende Tankegang. Dog, den Idé har man alligevel ikke faaet! Men man vil forstaa, at enhver, der har disse Tanker, enhver, der kan underskrive en saadan Tankegang, i hvert Fald er uegnet til at være Forhandler i England. Vi kan her i Danmark slaas om Kronens Kurs og om, hvordan vi skal afbøde det Tab, den engelske Prispolitik forvolder os, men det maa være klart, i hvert Fald for Forhandlerne, at vore Priser paa Landbrugsvarer i England ikke bliver en Tøddel højere ved, at vi sænker Kronen. Og man kan ikke sende Folk derover, som virkelig mener og har udtalt, at

det vilde være dumt af England at betale en Pris, der svarer til, hvad Produktionsprisen er herhjemme i Dag.

Det er det modsatte, der er Tilfældet. Hvis England endelig skal være interesseret i dansk Valutapolitik, maa England være interesseret i, at vi ikke sætter vor Kurs for lavt. Jeg mindes i hvert Fald en Valutadebat her for nogle Aar siden, hvor Udenrigsministeren netop udtalte, at vi kunde ikke sænke vor Krone saa lavt i Forhold til Sterling, netop fordi England af Hensyn til sin Handel med og Eksport til Danmark var interesseret i, at vi ikke satte vor Kurs for lavt. Det burde være en Opgave for de danske Forhandlere at overbevise England om Vigtigheden af det danske Marked og af, at vi ikke gør dette Marked ringere for England ved at sænke vor Kronens Værdi. Englands forretningsmæssige Interesse i Sagen maa absolut gaa i den Retning, at vi ikke skal sænke vor Krone.

Den Lovgivning, der her foreligger, som er en Forlængelse af den Lov, vi fik for et Par Aar siden, stemte Det konservative Folkeparti imod. Vi har igennem Aarene advaret imod denne Form for Regulering. Den historiske Oversigt, jeg har givet, viser, at Valutacentralen ikke har givet nogen Valutabesparselse. Vi finder selve Systemet med dets Monopoltendens, med dets voldsomme Indgreb i al Handelsfrihed, uheldigt. Vi ønsker derfor ikke at have noget Medansvar for denne Lovgivning; men jeg tilføjer, at efter vor Opfattelse er Tiden ikke inde til et stort politisk Opgør, og vi vil ikke modsætte os, at Lovgivningen føres igennem, men vi nægter at tage noget Ansvar for Lovgivningen, og ganske specielt for den Administration, der er knyttet dertil.

Rager: I den Tid, som gik umiddelbart forud for Krigssituationen, havde den højtærede Handelsminister ved sin Administration af Valutaloven Lejlighed til at vise, at de Udtalelser, han gentagne Gange havde fremsat i Rigsdagen om, at han ikke ønskede at benytte Valutaloven stærkere eller en Dag længere end nødvendigt, ikke var Talemaader, men at der laa Realiteter bagved. Der skete en stadig Overførsel fra den bundne Liste til Frilisten, i saa høj Grad som Ministeren fandt det forsvarligt, men i ikke ringe Grad. Forholdene udviklede sig saaledes, at man med Glæde kunde se større og større Dele af den danske Importhandel blive givet fri. Saa indtraadte der desværre en ny Situation, en Situation, der paa saa umaadelig mange Maader kommer